

θήση εἰς Προῦσαν, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα, εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου, ὅστις πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος χάριν τῶν λουτρῶν εὐρίσκετο αὐτόθι.

Ε'

Ἡ Προῦσα, ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, δις ἀποπεφρωθεῖσα καὶ κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν κατακτητῶν αὐτῆς, κατέστη ἀπλοῦν πολίχνιον θερμῶν λουτρῶν, ἐν ᾧ οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως Ὀθωμανοὶ ἀπέρχονται ἵνα διέλθωσιν ἐκεῖ τοὺς θερινούς μῆνας. Αἱ θερμαὶ πηγαὶ αὐτῆς θαυματουργοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, καὶ οὐκ ὀλίγοι παραλυτικοὶ ἐπιστρέφουσιν ἐκεῖθεν ἐντελῶς ἰαθέντες· ἐντεῦθεν λοιπόν ἡ συρροή τῶν λουομένων, οὗτινες βρῖθουσι κατὰ τὸ θέρος ἐν Προύσῃ.

Πλὴν δὲ τούτου εἶναι πόλις Ἀνατολικὴ θελατικωτάτη, ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν ὑπωρείων τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας, οὗτινος τὸ χιονοσκεπὲς μέτωπον ὑψοῦται ὑπερήφανον ὑπὲρ αὐτήν. Οὐδὲν γρηφικώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐν ταύτῃ τῶν περιχώρων τῆς Προύσης· λόφοι δεινροσκεπεῖς, πεδιάδες πλήρεις προαιωνίων καστανῶν, ὁμοίαι περίπου πρὸς τὸν λαμπρὸν ἐλαιῶνα τῶν Ἀθηνῶν, ὄρη ἀπόκρημνα, χεῖμαρροι ὀρηγτικοί, πέτραι ὀξεῖαι, θὰ ὑπερίμνησκον τὴν Ἑλβετίαν, ἂν μὴ ἡ πλοῦτο ὑπεράνω αὐτῆς ὁ οὐρανὸς διαρκῶς κυανοῦς καὶ δικυγῆς, καὶ ἂν μὴ ὁ ἥλιος ἔρριπτε διηνεκῶς τὰς φλογεράς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ὠραίας Ἀσιατικῆς ταύτης γῆς. Εἶναι ἡ ὠραιότατη καὶ γονιμωτάτη φύσις, συγχρόνως ὅμως καὶ ἀγρία καὶ πολυποίκιλος, ὥς καὶ σύμπασα σχεδὸν ἡ χερσονήσος τῆς Δυτικῆς Ἀσίας· γωνία τις τοῦ παραδείσου, ἡ κοίτις τῶν θεῶν!... Ἀπεγύμνωσαν μὲν αὐτὴν πολλὰκις οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπανειλημένως ἀπώλεσε τὰ ὄχυρά αὐτῆς φρούρια καὶ τὰ πολυτελῆ ἀνάκτορα, δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως νὰ τὴν ἀφαιρέσωσι καὶ τὸν τοῦ κάλλους στέφανον τούτον. Ἡ Προῦσα δὲν βασιλεύει πλέον ὥς πόλις, ἀλλ' ὥς θεά, καὶ πορεύονται ἐκεῖσε ἵνα ἐπικαλεσθῶσιν αὐτήν. Θεραπεύει λοιπόν, ἐνδυναμοῖ καὶ ἐγχαράσσει ἐν τῇ καρδίᾳ μνήμην ἀνεξάλειπτον θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Ἀβδούλ Μετζίτ ἐπορεύετο εἰς Προῦσαν κατὰ πᾶν ἔτος μόνος, σχεδὸν ἀνευ ἀκολουθίας καὶ ἀνευ χαρμιῶν, ἵνα περιποιηθῇ ἐκυτόν, ν' ἀναπαυθῇ, καὶ λησμονήσῃ ἐπὶ εἰκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ κράτους τοῦ.

Ὁ μέγας βεζίρης (πρωθυπουργός) εἶχε διαταχθῇ ὅπως μὴ ταράξῃ αὐτὸν δι' οἷου δήποτε τηλεγραφήματος, δι' οἷαςδήποτε ἀγγελίας κυβερνητικῆς. Ὁ κ.τ.ἀρ. ἀγασὶ (ἀρχιευνοῦχος) ὤφειλε νὰ μὴ τῷ ἀναφέρει λέξιν περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ· ἐδέχετο δὲ μόνον τὰ μηνύματα τῆς βαλιδέας. Ὁ Ἀβδούλ Μετζίτ τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς βασιλείας τοῦ διήρχετο ἐν Προύσῃ· τοῦθ' ὕπερ δηλοῖ ὅτι καὶ ὁ εὐδαιμονέστατος νομιζόμενος ἄνθρωπος, ὥς τὸν κακοδαιμονέστατον, αἰσθάνεται πολλάκις τὴν ἀνάγκην τοῦ λησμονῆσαι, καὶ ἐν μόνῃ τῇ

λήθῃ εὐρίσκει τὴν ἀληθῆ, τὴν ὅπωςδήποτε εἰς τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν προσεγγίζουσιν γαλήνην!...

Ἡ κατοικία τοῦ σουλτάνου ἀληθῶς εἶπεν δὲν ἦτο ἀξία τοῦ ὀνόματος *σεραγίου*, ὅπερ οἱ Προυσαεῖς δίδουσιν αὐτῇ. Ἦτο μέγα τετράγωνον οἰκοδόμημα, ἐκ ξύλου βεβαμμένου, ἔχον στέγην ἐπίπεδον, θυρίδας πολυαριθμούς καὶ συμμετρικάς, κεκαλυμμένας διὰ λεπτῶν δικτυωτῶν. Αὐλή τις ἐστρωμένη μὲ πορσελάνην ἰταλικήν, πρὸς δὲ καὶ πεφυτευμένη διὰ συκομορεῶν, κεκοσμημένη δὲ καὶ διὰ κρήνης σκεπομένης ὑπὸ μαρμαρίνου ἀετώματος, κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου· ἀπὸ ῥαντος κῆπος περιέβλαπτεν καὶ ἀπεχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς λοιπῆς πόλεως· ἀλλὰ τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἀξίαν τοῦ παλαίου τούτου Ὀθωμανικοῦ μεγάρου, τοῦ ἀνακκινισθέντος ἵνα κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ ὁ σουλτάνος, ἦτο ἡ μοναδικὴ τοποθεσία, ἣν κατεῖχεν.

[Ἐπειτα συνέλξει].

Κ

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΦΤΩΧΙΑΣ

Νέος τις, κατὰ ψυχρὰν χειμερινὴν νύκτα εὐρίσκετο εἰς τὴν εἴσοδον δάσους, οὗτινος μόνῃ ἡ ἀπαισία θέα ἤρκει νὰ ἐμπνεύσῃ φρίκην.

Υψηλὰ δένδρα ἀπεψιλωμένα τῶν φύλων των, πυκναὶ ὀξώδεις παραφυάδες, ὑπὸ τὰς ὁποίας συνεπλέκοντο ἄκανθαί, στενοὶ καὶ σχολιοὶ δρόμοι, κατάμεστοι χαλίκων, διασχιζόμενοι καὶ συμπλεκόμενοι ὡς νήματα ἐμπεδευμένου δικτύου, ἰδοὺ τί προσέπιπτον εἰς τὸ βλέμμα τοῦ εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο εἰσδύοντος.

Ὁ νεανίας ἐβάδιζε γοργῶ τῷ ποδὶ· μέριμνά τις ἐπεσκίαζε τὸ μέτωπόν του ὅλην τὴν προσοχήν του ἀφαιρούσας, δι' ὃ δὲν ἐνόησεν ὅτι ἐφ' ὅσον προῦχῶρει τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι συνεπυκνοῦντο, καὶ οἱ δρόμοι ἐγίνοντο σπανιώτεροι.

Προῦχῶρει ἀκαταπαύστως.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπελπίσθεις ὅτι θὰ ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου ἐκεῖνου εἰς ὃν ἀπεπλανήθη, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπηυδνός.

Ἐμείνει δ' ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, διότι τὸ ψῦχος εἶχε παγώσῃ τὰ αἰμωδιασμένα μέλη του, καὶ ἡ ἐκ τῆς μακρᾶς περιείας του κόπωσης εἶχεν ἐξαντλήσει τὰς δυνάμεις του.

Αἰφνης ἐκ τῶν ἀλγηδόνων του ἐξέβαλε κραυγὴν ἣν ἡ ἥχῳ ἀντελάλησε μακράν.

Ἡνώρθωσε τὴν κεφαλὴν του· εἰς ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες ἴσταντο ἐνώπιόν του, χωρὶς οὔτε νὰ ἴδῃ οὔτε ν' ἀκούσῃ πῶς ἦλθον.

Ἀνετρίχισας τὰ βλέμματα τῶν τριῶν ἐκείνων ὄντων προσηλοῦντο ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἐφόρει ποδήρη χλαμύδα χρυσοῦφῃ, ἐσφιγμένην περὶ τὴν ὀσφύν του διὰ ζώνης, ἥς αἱ ἀδαμάντιναι πόρπαι διέχεον φωσφορίζουσιν λάμψεις, εἰς τὸ πλευρόν του δ' ἐκρέματο ξίφος.

Ἡ μία τῶν γυναικῶν ἐφόρει μέλαιναν ἐσθῆτα καὶ ἐρυθρὰν ζώνην.

Ἡ δ' ἑτέρα ἐφόρει κυανοῦν χιτῶνα μετὰ δερματίνης ζώνης· ἐκράτει δ' εἰς τὴν χεῖρά της πέλεκυν ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησαν συγχρόνως καὶ οἱ τρεῖς.

— Παιδεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λυπηθῆτέ με.

— Τί θέλεις;

— Νὰ βγῶ τὸ γρηγορώτερον ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δάσος.

— Διάλεξε ἓνα ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ λθῇ μαζί σου, γιατί ἔναν χρειάζεσαι νὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ πρέπει σὺ νὰ τὸν διαλέξῃς.

Ὁ νεανίας παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ἀνδρα καὶ τὰς δύο γυναῖκας, περιμένοντας ἐν σιγῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεώς του, ἐντύπωσιν δ' ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ὁ τὴν χρυσοῦφῃ χλαμύδα ἐνδεδυμένος ἀνὴρ.

— Σένα θέλω, εἶπε.

Τότε παράδοξον μειδίαμα διέστειλε τὰ ψυχρὰ χεῖλη τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν νεανίαν, ἐνῷ αἱ δύο γυναῖκες ἐξηφανίσθησαν ὡς ὀπτασία.

Ὁ νεανίας, ἄφωνος ἐκ φρίκης, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ὁδηγοῦ του καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ.

Πόσον γοργὰ ἔτρεχον! τὰ δένδρα ἔφευγον ὀπισθέν των καὶ τὰ βήματα αὐτῶν ἀντήχουν ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοὺς πρασίνοὺς θόλους τοῦ δάσους· ἐν τούτοις, μετὰ μίαν ὥραν ἦσαν εἰσέτι ἐν τῷ δάσει.

— Ὡχ! ἀπόστασα! ἐψιθύρισε ὁ νέος σταματήσας ἐν τῷ μέσῳ σταυροδρομοῦ, ἐκ τῆς συναντήσεως πολλῶν δρόμων ἀποτελουμένου.

— Ἐχομε ἀκόμα πολὺ δρόμο καὶ τὰ πόδια μας δὲν βαστοῦν νὰ μᾶς πᾶν ὡς τὴν ἀκρὴ· μὰ σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἓνας πραγματευτῆς καθαλάρης. Πάρε αὐτὸ τὸ σπαθί, καὶ ἄμα ζυγώσῃ, χύσου ἀπάνω του, μ' ἡξέ το 'ς τὴν καρδιά του, ἄρπαξε τὸ ἄλογό του, κ' ἔλα νὰ καθαλικέψωμε ἀπάνω καὶ νὰ τραβήξωμε τὸ δρόμο μας.

— Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, εἶπε μὲ φρίκην ὁ νέος, καὶ μὲ συμβουλευεῖς νὰ γείνω φονιάς; Πῶς σὲ λέν;

— Ἐγκλημα!, ἀπεκρίθη ὁ ἀγνώστος.

— Φύγε, μακρὰ ἀπὸ 'μένα, εἶπεν ὁ νέος πρηνῆς πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καταχθόνιος γέλως ἠκούσθη τότε, καὶ ὁ νέος ἀπέμεινε μόνος.

Ἀνηγέρθη, καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὰς δύο γυναῖκας.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησαν.

— Παιδεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λυπηθῆτέ με.

— Τί θέλεις;

— Νὰ βγῶ τὸ γρηγορώτερον μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δάσος.

— Διάλεξε μιὰ ἀπὸ μᾶς ταῖς δύο γιὰ νὰ λθῇ μαζί σου· γιατί χρειάζεσαι μιὰ νὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ πρέπει νὰ τὴν διαλέξῃς σὺ.

Ὁ νεανίας ἠτένισε τὰς δύο γυναῖκας καὶ ἐντύπωσιν τῷ ἐνεποίησεν ἡ φοροῦσα

τὴν μύρην ἐσθῆτα καὶ τὴν ἐρυθρὰν ζώνην.

— 'Σένα θέλω, εἶπε.

Ἡ ἄγνωστος, χωρὶς λέξιν νὰ εἶπῃ, ἐμειδίσαε καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸν νέον, ἐνθ' ἡ σύντροφος αὐτῆς ἐξηφάνισθη ὡς ὀπτασία.

Ἀφῶνος ἐκ φρίκης ὁ νεανίας, ἔλκε τὴν χεῖρα τῆς ὀδηγοῦ του καὶ ἀπῆλθον. Ἐβάδιζαν ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος φοβεροῦ κρημνοῦ, ἐκ τῆς ἀβύσσου τοῦ ὁποῖου ἤκούοντο κραυγαὶ καὶ ὀλολυγμοί.

— Ἀχ! ἀπόστασα! ἐψιθύρισε ὁ νέος.

— Ἐχουμε ἀκόμα πολὺ δρόμο, καὶ τὰ πόδια μας δὲν βαστοῦν νὰ μᾶς πᾶν ὡς τὴν ἄκρη· γι' αὐτὸ σ' ἔφερα κ' ἐγὼ σ' αὐτὸ τὸν γκρεμνόν· σὰν πέσης ἐδῶ μέσα θὰ βγῇς ἀπὸ τὸ δάσος· ἔς τὸ βάθος αὐτουνοῦ τοῦ γκρεμνοῦ βρίσκειται ὁ θάνατος ποῦ κάνει τὸν ἄνθρωπο καὶ ξεχνάει τὰ βάσανά του.

— Καὶ ποιά εἶσαι σύ, εἶπε μὲ φρίκην ὁ νέος, ποῦ μὲ συμβουλεύεις νὰ σκοτωθῶ; Πῶς σὲ λέν;

— Μὲ λέν, Ἀπελπισία! ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος.

— Φύγε! μακριὰ ἀπὸ 'μένα! ἐφώνησεν ὁ νέος πρηνῆς πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καταχθόνιος γέλως ἠκούσθη καὶ πάλιν καὶ ὁ νέος ἀπέμεινε μόνος.

Μετ' ὀλίγον ἀνεγερθεὶς εἶδεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὴν ἐτέραν γυναικα. Ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς τὸ ὄνομα τῶν δύο συντρόφων της, ἀπειράθη νὰ φύγῃ, πλὴν ἡ ἄγνωστος ἐσταμάτησεν αὐτὸν διὰ τῶν στιβαρῶν βραχιόνων της.

— Ἐλα μαζί μου, ἔχουμε πολὺ δρόμο 'μπρὸς μας, μὲ ὁ Θεὸς βοηθῇ τοὺς κκομοιρικσμένους.

Ἡ ἄγνωστος προεπορεύετο αὐτοῦ βᾶδην διὰ τοῦ πελέκειος της ἠνοιξε νέαν δίοδον κατὰ πόδα τὰ κωλύοντα τὴν πορείαν των δένδρα, εἶτα δ' εἶπεν εἰς τὸν νέον:

— Φορτώσου'ς τὴ ράχην σου ἓνα δένδρο.

Ὁ νεανίας ὑπήκουσε· μολοντί δὲ ἦτο κατὰ σκοπὸς, μόλις ἤσθάνετο τὸ βάρος τοῦ φορτίου ὅπερ ἔφερε.

Ἡ ἄγνωστος διὰ τοῦ πελέκειος ἀνοίγουσα δρόμον καὶ ὑπὸ τοῦ νέου ἀκολουθουμένη ἔφθασεν εἰς τὸ πέρας τοῦ δάσους. Ἐνώπιον αὐτῶν ἐξετείνετο εὐρεῖα πεδιάς ἐν τῇ μέσῃ τῆς ὁποίας ὑψοῦτο περικαλλῆς μέγαρον.

Τότε ἡ ἄγνωστος εἶπεν εἰς τὸν νεανίαν:

— Τὸ δάσος 'ποῦ πέρασες εἶνε τὸ Δάσος τῆς Φτώχειας. Ἐχε το πάντα ἔς τὸ νοῦ σου, καὶ τώρα κατέβασε ἀπ' τὴ ράχην σου τὸ φόρτωμά σου.

Ὁ νέος ἔρριψε χαμὰ τὸ δένδρον· ἀλλὰ πίπτον μετεβλήθη εἰς μακρὸν κύλινδρον χρυσοῦν νομισμάτων.

— Ποιὰ εἶσαι σύ, ποῦ μ' ἔδωκες τέτοια καλὴ συμβουλή; ἠρώτησεν ὁ νέος ἐκπληκτος, πῶς σὲ λέν;

— Ἐργασία! ἀπεκρίθη ἡ ἄγνωστος καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

* Κ

Η ΑΝΘΩΠΩΛΙΣ

ΤΗΣ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑΣ

[ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀτωπίου]

Κατὰ τὸ 1804, Ἰταλὸς εὐπατρίδης, νέος, πλούσιος, εὐειδὴς καὶ τίτλον φέρων μαρκησίου ἠράσθη ἐν Φλωρεντίᾳ, ὡς μόνον οἱ Ἰταλοὶ ἐρῶνται, ὡραίας τινὸς ἀνθοπώλιδος.

Αἱ ἀνθοπώλιδες τῆς Φλωρεντίας κέκτηνται τι τὸ ἰδιόζον, ὅπερ μάτην ἀλλοχοῦ ἦθελε τις ἀναζητήσῃ. Εἶδον τοιαύτης ἐν Μασσαλίᾳ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μισήσω τὰ ἄνθη· τοσοῦτον ἦσαν δυσειδεῖς τὴν ὄψιν καὶ ἐλεεινὰ τὴν ἐνδυμασίαν· ὁμοιάζον πρὸς μεγαίρας. Καὶ αἱ τῶν Παρισίων, ἔνθα τοιαύτη γίνετα ἀνθέων κατὰνάλωσις, οὐδὲν ἔχουσι τὸ ἐμφανὲν πῶς τὴν χάριν ἐκείνην καὶ τὴν κομψότητά, ἐφ' αἷς δικαίως αἱ Παρισινὰ σεμνύονται· εἰσὶν ἀπλῶς γυναικες πωλοῦσαι ἄνθη. Ἀλλ' αἱ τῆς Φλωρεντίας ἀποτελοῦσι τύπον χαριέστατον, ὅπως ἴδιον· ἔχουσι τὴν συναίσθησιν τοῦ ἐμπορεύματος, ὅπερ δωροῦνται μᾶλλον ἢ πωλοῦσιν· εἰσὶν αἱ ἱέρειαι τῆς νύμφης τῶν ἀνθέων, ἡτις ἐδάπτει τὴν Φλωρεντίαν εἰς τὰ νάματα τοῦ Ἄρνου.

Μέγα ψιθίνον σκιαδίων, ὅπερ πλέκουσιν αἱ τοῦ Φιέζολε νεανίδες, κατῆμεναι παρὰ τὴν ἔκφυλιν, ἔνθα ὁ Βοκκάκιος συνέγραψε τὸ *De la fleur*, ὅτε ὁ λοιμὸς ἐλυμάνετο τὴν Φλωρεντίαν, καλύπτει διὰ τῶν κυματίζουσων αὐτοῦ πτερύγων τὴν κεφαλὴν, σχεδὸν δὲ καὶ τὸ πρόσωπον τῆς φλωρεντινῆς ἀνθοπώλιδος. Τὸ σκιαδίον τοῦτο, ὅπερ καλεῖται *pamela*, μεγάλης ἀξίας ὄν, εἶναι ἡ μόνη αὐτῆς πολυτέλεια. Μικρὸν δὲ κἀνίστρον, φέρον μικρὰς ἐπίσης ἀνθοδέσμας καὶ ἀπλουστάτη ἐσθῆς, ὡς αἱ τῶν χωρικῶν τῆς Τοσκάνης, συμπληροῦ τὴν ἐνδυμασίαν αὐτῆς.

✱

Ἀλλὰ τίς διερχόμενος τὴν ὁδὸν τῆς *Strada Triada*, ἔνθα κεῖται τὸ καφεῖον Δοννέ, δὲν συνήνησεν ἀνθοπώλιδά, ἡτις νὰ μὴ προσήνεγκεν αὐτῷ ἀνθοδέσμη καὶ νὰ μὴ ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὶν ἢ λάβῃ αὐτὸς κἀνίστρον νὰ ρίψῃ κέρματά τινά εἰς τὸ κἀνίστρον αὐτῆς;

Τίς ἐπίσης δὲν τὴν εἶδε ρίπτουσαν ἀνθοδέσμας εἰς τὰς ἀμάξας, τὰς διαστειρούσας τὰς *Carriole*, τὸν περίπικτον, τὸν περὶ αἵμας, τῆς Φλωρεντίας, καὶ φεύγουσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν τρόπον τῶν ποιμενίδων τοῦ Οὐργιλίου·

Et fugit ad salices, sed se cupit ante videri;

✱

Εἰς τοιαύτην κοινωνικὴν τάξιν ἀνῆκεν ἡ γυνή, ἡς ὁ μαρκήσιος ἐμμανὲς ἠράσθη. Παρὰ κλήσεις, προσφοραὶ δακτυλίων, μαργαριτῶν, ἀδοκίμων, δώρων πολυτίμων, λαμπρὰς διατηρήσεως, τὰ πάντα μάτην ἡ ἀνθοπώλις ἔμενεν ἀκκαμπτος.

— Τί νὰ τοὺς κάμω τοὺς βαρυτίμους δακτυλίους, ἔλεγε· δὲν ζητῶ ἄλλο εἰμὴ ἀπλουστάτον ἐκ χρυσοῦ κρίκον, ἄνευ λίθων

καὶ κοσμημάτων. Εἶμαι κόρη τιμὴ καὶ πωλῶ μόνον τὰς μικρὰς μου ἀνθοδέσμας.

✱

Μετὰ τινὰ χρόνον ὁ μαρκήσιος τῇ ἔδωκε τὸν ποθητὸν κρίκον· καὶ ἰδοὺ αὕτη κυρία μεγάλη, μαρκησία, ἔχουσα μέγαρον καὶ ἀμάξας καὶ πολυπληθῆ ὑπηρεσίαν καὶ πανθ' ὅσα ἡδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ.

Καὶ ὅμως δὲν ἦτο εὐτυχής.

Ἐλυπεῖτο, καὶ ἠξέυρετε διατί; διὰ τὸ μικρὸν αὐτῆς κἀνίστρον, τὰς ἀνθοδέσμας τὴν πελατεῖαν της. Κατὰ διαστήματα ἐγ, κατέλειπεν ἀπὸ πρωίας τὸ μέγαρον τοῦ συζύγου της, ἐνεδύετο ὡς ἀνθοπώλις, ἐλάμβανεν ἀνὰ χεῖρας μικρὸν τι κἀνίστρον πληθύνων, καὶ ἀπῆρχετο εἰς γωνίαν ὁδοῦ τινος, ἵνα κατὰνάλωσῃ, ὡς ἄλλοτε τὸ ἐμπορεύματός της. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὐδεὶς τὴν ἀνεγνώριζε.

Πῶς ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ ὑποθέσῃ τις τοιοῦτόν τι;...

✱

Ἀλλ' ἡμέραν τινά, καθ' ἣν προσέφερεν οὕτω τὰ ἔα της εἰς τοὺς παροδίτας, νέος τις διήλθε πλησίον αὐτῆς καὶ χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσῃ τῇ ἔρριψε νόμισμά τι καὶ ἔλαβεν ἀνθοδέσμη.

Ἡ ἀνθοπώλις ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγόν της!

— Δι' ἐμέ, βεβαίως, ἀγοράζει τὰ ἄνθη, εἶπε μεσιδῶσα· ἄς ὑπάγω νὰ τὰ λάβω.

Ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν της, ὁ μαρκήσιος δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Τὸ ἐσπέρας ἐπέστρεψεν, ἀλλ' ἄνευ ἀνθοδέσμης. Ἡ μαρκησία εὗρε τὸ πρᾶγμα ὁπωσοῦν περὶ αὐτὸν καὶ ἤρριψε νὰ ζηλοτυπῇ· ἠρεύνησε καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχεν ἐρωμένην.

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἡ μαρκησία ἐνδεδυμένη ὡς ἀνθοπώλις εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἀντιζήλου της καὶ τῇ προσέφερεν ἀνθοδέσμη, ἀποστελλομένην δῆθεν ὑπὸ τοῦ ἐρκεστοῦ της.

✱

Ἡ Δικαιοσύνη ἡτις, κατὰ τὸ δημῶδες, ῥῶναι παντοῦ τὴ μύτη της, ὡσφράνθη ὁσμὴν δηλητηρίου καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ πόθεν ἤρχετο ἡ ἀνθοδέσμη. Καὶ ὁ μὲν μαρκήσιος, κατηγορηθεὶς ὅτι δι' ἐγκλήματος ἠθέλησε νὰ ἀπαλλοχθῇ ὀχληρῶν σχέσεων, ἠτύχησε καὶ τοῦ κόσμου τὰς οὐχὶ πάντοτε ἀνυπερβλήτους κίγκλιδας μοναστηρίου. Ἀλλ' ἐκ τῆς προικὸς της ἀφιέρωσε ποσὸν τι ὑπὲρ τῶν ἀνθοπωλίδων τῆς Φλωρεντίας, ἐπὶ τῷ ὄρφ τοῦ νὰ δωρῶνται, ἀντὶ νὰ πωλῶσι τὰ ἔα, τὰ ὅποια αὕτη τόσον ἠγάπη.

✱

Συνδρομηταὶ εἰς τὸ ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ κ. Εἰρ. Ἀτωπίου ἐγγράφονται ἐν τῇ γραφείῳ ἡμῶν.

Τιμὴ συνδρομῆς:

Ἄδελφον δραχ. 4,50
Χρυσόδελφον " 5,50